

[Ole Vig Jensen]

bejdsløse, men vi har gjort et godt indhug, og det er en politik, vi gerne vil fortsætte og forfølge.

Regeringen har i dag sagt, at den vil lægge vægt på at give de unge øget selvbestemmelse. Jeg synes, det er interessant, at undervisningsministeren har meddelt, at han har sat et arbejde i gang, som skulle kunne afdække og inspirere til at give de unge øgede muligheder for selvbestemmelse. Jeg kan i virkeligheden bedre lide den form, end at man altid taler om medbestemmelse, hvor det viser sig, at de unge tit kommer i klemme, når afgørelserne endelig skal træffes.

Tanken om de kommunale ungdomsråd, som kan være et led i det at give de unge øget selvbestemmelse, er udmærket, men det er ikke i den forstand nogen ny tanke. Den er forsøgt i adskillige år, og det står og falder ganske enkelt med, om man giver ungdomsrådene en kompetence og giver arbejdet et indhold, så der kan øves en egentlig indflydelse. Her står og falder det selvfølgelig med, hvad man vil i de enkelte kommuner.

Jeg bemærkede, at undervisningsministeren specielt fremhævede det udviklingscenter for unge under uddannelse, som skal fremme mulighederne for udveksling mellem Danmark og en række andre lande. Det synes jeg er et godt og rigtigt initiativ, men jeg vil spørge: hvad med alle dem, der ikke er under uddannelse? Hvad med de grupper af unge, der hører til de klemte grupper i disse år, og som mere end nogen andre har brug for at få den oplevelse, det er at møde unge i andre lande? Jeg synes nok, at her var en idé, som burde tages op af regeringen. Det er ikke mindst de grupper, der har brug for et skub for at udnytte denne mulighed. Vi ved, at mange unge har haft glæde af at tage til udlandet, hvad enten det nu er på udveksling i forbindelse med uddannelse, eller det er i et egentligt arbejde eller blot det at opleve et andet land og dets unge.

En hovedoverskrift for samfundets indsats og for det offentliges indsats må være uddannelse, og mange bestræbelser har da også i de sidste par år gået på at udbygge og forbedre uddannelsesmulighederne for de unge. Men jeg synes, det er vigtigt at få sagt, at det, vi har lavet, ikke slår til. Det er det etablerede, formelle uddannelsessystem, som er gjort bedre, og det har haft sin virkning, har jeg allerede understreget, men der er stadig

væk en gruppe af unge, som klemmes ud, og hvor man må sige, at de eksisterende tilbud ikke er reelle. Jeg mener, at vi skylder den gruppe af unge at give dem øgede muligheder. Jeg har en tro på, at det kan ske i forbindelse med den ekstrainsats, der skal gøres for at udforme en lovgivning, som kan give kommunerne forbedrede muligheder. Jeg tror også, at ideen med frikommunerne er en oplagt mulighed for de enkelte kommuner for at søge nye veje. I den forbindelse vil det være afgørende at udvide og udvikle undervisningsbegrebet, hvis det skal være et reelt tilbud til disse grupper af unge.

Det er sagt så ofte, men bør nok gentages: i denne sammenhæng vil der fortsat være behov for at gøre en særlig indsats for pigerne. Det viser sig, at selv om der er skaffet egentlige arbejdspladser til op imod 20.000 unge, er det stadig væk drengene eller mændene, der gør krav på pladserne og er i stand til at fylde dem ud; så vore bestræbelser i den retning må ikke formindskes, tværtimod.

Det radikale venstre har tidligere givet udtryk for, at der er behov for en reform af uddannelsesstøtten, og vi har den opfattelse, at ungdomsåret må blive det år, hvor vi gennemfører den reform. Jeg har forstået på regeringen, at den også arbejder hermed. Vi har ikke i mit parti lagt skjul på, at der set i et bredere perspektiv var behov for at tage alle støtteordninger og lønordninger for unge op med henblik på at skabe mere lige og mere ligeværdige økonomiske forhold for unge, hvad enten de vil i uddannelse, i arbejde, eller de midlertidigt tvinges til at være passive. Jeg håber, det indgår i regeringens overvejelser, fordi det til syvende og sidst vil være af betydning for den enkelte unge.

Når det gælder de unges fritid, er vi på vej ind i en udvikling, hvor man ikke som tidligere klart kan skelne imellem arbejde, uddannelse og fritid. Tingene er vævet ind i hinanden, og det stiller på alle områder særlige krav, også når det gælder vores indsats vedrørende de unges fritidsmuligheder.

Jeg mener i den sammenhæng, det er vigtigt, at vi ved den revision af lov om fritidsundervisning, som vel skal i gang nu, sørger for, at de unge gennem de muligheder, en sådan lov kan give, sikres mindst lige så gode vilkår, som de har i dag. Det er vigtigt, at vi i denne sammenhæng ikke blot tilgodeser de organiserede unge, som gennem deres or-